

PROSTACZKA (3) *sb f*

o prawdopodobnie jasne (tak w prostak); pierwsze a pochylone, końcowe jasne.

sg N prostaczka (2). ◇ I prostaczką (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII(XVIII) – XVIII w.

Kobieta o względnie niskim poziomie umysłowym, wynikłym z braku wykształcenia lub z cech osobistych (3) : iż białagłowá dla oney iego [dworzanina] potworney Rhetoryki/ áby sie przed nim prosthaczką nie popifálá/ máło ábo nicz mowi GórnDworz Cc7v.

a. Kobieta głupia (2) : Ieflyzes fama proftaczka Niezwodz tego nieboraczka. RejKup Kv.

W przeciwstawieniu: »mądra... prostaczka« (1): Ítrzeż sie mądréy [kobiety]/ rádżę/ Lepíza trochę proftaczká GosłCast 46.

ALKa